

De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig - Nummer Vierentwintig

Ezechiël Nummer Vijf

Jeff Pippenger
2026-08-10

In de passage uit Testimonies, deel vijf, die wij nu gedurende enkele artikelen hebben besproken, worden wij onderricht aangaande het visioen van de tempel dat aan Ezechiël, Jesaja en Johannes werd gegeven:

“Deze lessen zijn tot ons nut. Wij moeten ons geloof op God vestigen, want er ligt vlak vóór ons een tijd die de zielen van de mensen op de proef zal stellen. Christus heeft op de Olijfberg de ontzagwekkende oordelen uiteengezet die aan Zijn tweede komst zouden voorafgaan: ‘En gij zult horen van oorlogen en geruchten van oorlogen.’ ‘Want het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen hongersnoden zijn, en pestilentiën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen. Doch al die dingen zijn nog maar een beginsel der smarten.’ Hoewel deze profetieën een gedeeltelijke vervulling ontvingen bij de verwoesting van Jeruzalem, hebben zij een meer rechtstreekse toepassing op de laatste dagen.”

De Negende van Av

Tisja Be’Av, wat in het Hebreeuws „de negende van Av” betekent, is de Joodse dag waarop de verwoesting wordt herdacht van zowel de Eerste Tempel door de Babyloniërs in 586 v.Chr. als de Tweede Tempel door Titus in het jaar 70. Beide verwoestingen vonden plaats op dezelfde kalenderdatum — de 9e dag van de Hebreeuwse maand Av (die op de Gregoriaanse kalender gewoonlijk in juli of augustus valt). Wanneer zuster White de verwoesting van Jeruzalem verbindt met de „tijd die de zielen der mensen zal beproeven” in de laatste dagen, duidt zij twee verwoestingen aan die beide de spoedig komende zondagswet illustreren.

Vers zestien van Daniël elf stelt die zondagswet voor en komt overeen met vers eenenveertig. In Ezechiël wordt de verwoesting van Jeruzalem gebruikt om de scheiding tussen de wijze en de dwaze maagden bij de zondagswet te illustreren. Ezechiël was een gevangene in Babylon toen hij op wonderbare wijze naar Jeruzalem werd overgebracht om juist die scheiding in hoofdstuk acht tot en met elf te aanschouwen.

En het geschiedde in het zesde jaar, in de zesde maand, op de vijfde dag van de maand, terwijl ik in mijn huis zat en de oudsten van Juda vóór mij zaten, dat daar de hand van de Here HEERE op mij viel. Toen zag ik, en zie, een gedaante, als de aanblik van vuur: van de aanblik van Zijn lendenen neerwaarts vuur, en van Zijn lendenen opwaarts als de aanblik van een glans, als de kleur van barnsteen. En Hij strekte de vorm van een hand uit en greep mij bij een lok van mijn hoofd; en de Geest hief mij op tussen de aarde en de hemel en bracht mij in gezichten Gods naar Jeruzalem, naar de ingang van de binnenste poort die naar het noorden

ziet, waar de zetel was van het beeld der naijver, dat tot naijver verwekt. Ezechiël 8:1–3.

De vier hoofdstukken, acht tot en met elf, vormen een beschrijving van de scheiding, en Zuster White identificeert, wanneer zij commentaar geeft op Ezechiël negen, niet alleen dat het dezelfde verzegeling was als in Openbaring hoofdstuk zeven, maar ook dat Jeruzalem in de laatste dagen de Laodiceaanse Kerk van de Zevende-dags Adventisten vertegenwoordigt.

“De klasse die geen droefheid gevoelt over haar eigen geestelijke afval, noch treurt over de zonden van anderen, zal zonder het zegel van God worden gelaten. De Heere geeft Zijn boodschappers, de mannen met de slachtwapen in hun handen, de opdracht: ‘Gaaf gij hem achterna door de stad, en slaaf: uw oog spare niet, noch ontfermt u: doodt alles weg, ouden en jongen, zowel maagden als kleine kinderen en vrouwen; maar nadert tot niemand op wie het merkteken is; en begint bij Mijn heiligdom. Toen begonnen zij bij de oude mannen die vóór het huis waren.’”

“Hier zien wij dat de gemeente—het heiligdom des Heren—de eerste was die de slag van de toorn Gods voelde. De oude mannen, aan wie God groot licht had gegeven en die als wachters over de geestelijke belangen van het volk hadden gestaan, hadden hun vertrouwen beschaamd. Zij hadden het standpunt ingenomen dat wij niet behoeven uit te zien naar wonderen en de duidelijke openbaring van Gods macht zoals in vroegere dagen. De tijden zijn veranderd. Deze woorden sterken hun ongelooft, en zij zeggen: De Here zal geen goed doen en Hij zal geen kwaad doen. Hij is te barmhartig om Zijn volk met oordeel te bezoeken. Zo is ‘Vrede en veiligheid’ de roep van mannen die nooit meer hun stem als een bazuin zullen verheffen om Gods volk zijn overtredingen en het huis van Jakob zijn zonden te tonen. Deze stomme honden, die niet wilden blaffen, zijn degenen die de rechtvaardige wraak van een vertoornd God ondergaan. Mannen, jonge vrouwen en kleine kinderen komen allen tezamen om.”

„De gruwelen waarover de getrouwen zuchtten en weenden, waren al wat door eindige ogen kon worden onderscheiden; maar verreweg de ergste zonden, die de na-ijver van de reine en heilige God opwekten, bleven verborgen. De grote Doorzoeker der harten kent elke zonde die in het verborgene wordt bedreven door de werkers der ongerechtigheid. Deze personen gaan zich veilig voelen in hun bedrog en zeggen, vanwege Zijn lankmoedigheid, dat de Heere niet ziet, en handelen vervolgens alsof Hij de aarde had verlaten. Maar Hij zal hun huichelarij aan het licht brengen en voor anderen die zonden openbaren die zij met zoveel zorg verborgen hielden.

“Geen superioriteit in rang, waardigheid of wereldse wijsheid, geen positie in een heilig ambt, zal mensen ervoor behoeden beginsel op te offeren wanneer zij aan hun eigen bedrieglijke harten worden overgelaten. Zij die als waardig en rechtvaardig zijn beschouwd, blijken de aanvoeders in de afval te zijn en voorbeelden van onverschilligheid en van misbruik van Gods barmhartigheden. Hun goddeloze weg zal Hij niet langer dulden, en in Zijn toorn handelt Hij met hen zonder barmhartigheid.

„Met tegenzin trekt de Heer Zijn tegenwoordigheid terug van hen die met groot licht zijn gezegend en die de kracht van het woord hebben gevoeld in het dienen van anderen. Eens waren zij Zijn getrouwe dienstknechten, begunstigd met Zijn tegenwoordigheid en leiding;

maar zij weken van Hem af en brachten anderen tot dwaling, en daarom komen zij onder de goddelijke ongenade.” Testimonies, deel 5, 211, 212.

Het gehele boek Ezechiël staat in de context van de verwoesting van Jeruzalem. In het getuigenis van Ezechiël wordt het beleg van Nebukadnezar, dat anderhalf jaar duurde, uitdrukkelijk gemarkeerd, maar de „meer directe toepassing” van Jezus’ waarschuwing in Mattheüs vierentwintig ligt in de laatste dagen. In Ezechiël wordt die lijn van waarheid gevonden in hoofdstuk vierentwintig.

15 januari 588 v.Chr.

Wederom kwam in het negende jaar, in de tiende maand, op de tiende dag van de maand, het woord des HEEREN tot mij, zeggende: Mensenkind, schrijf u de naam van deze dag op, ja, van deze zelfde dag; de koning van Babel heeft zich op deze zelfde dag tegen Jeruzalem gesteld. Ezechiël 24:1, 2.

Op deze datum, die ook op grond van andere bijbelse getuigenissen is vastgesteld, begon een belegering van achttien maanden. Het woord des HEEREN dat op die datum tot Ezechiël kwam, bestond uit de gelijkenis van de bloedstad, die wordt uitgebeeld met een kokende pot, gevolgd door een groot vuur. De gelijkenis stelt duidelijk het oordeel over Jeruzalem voor, en in hetzelfde hoofdstuk wordt daarop gevolgd door het feit dat Ezechiëls vrouw door een plotselinge slag wordt weggenomen en ter ruste wordt gelegd als een teken dat de belegering, die uiteindelijk het heiligdom zou verwoesten, was begonnen.

Voorts kwam het woord des HEEREN tot mij, zeggende: Mensenkind, zie, Ik neem van u weg de begeerte van uw ogen met één slag; toch zult gij niet rouw bedrijven noch wenen, en uw tranen zullen niet vloeien. Zucht in stilte, maak geen rouwklacht om de doden; bind uw hoofdtooi om u, en trek uw schoenen aan uw voeten, bedek uw lippen niet, en eet het brood der mensen niet. Zo sprak ik des morgens tot het volk; en des avonds stierf mijn vrouw; en ik deed des morgens zoals mij geboden was. Ezechiël 24:15–18.

Toen vroegen de mensen om Ezechiël heen naar de betekenis van de gelijkenis en van de dood van zijn vrouw.

En het volk zei tot mij: Zult gij ons niet te kennen geven wat deze dingen voor ons betekenen, dat gij aldus handelt? Toen antwoordde ik hun: Het woord des HEEREN kwam tot mij, zeggende: Spreek tot het huis Israëls: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal Mijn heiligdom ontheiligen, de trots van uw kracht, het verlangen van uw ogen en dat wat uw ziel spaart; en uw zonen en uw dochters, die gij hebt achtergelaten, zullen vallen door het zwaard. Ezechiël 24:19–21.

Ezechiëls vrouw en het heiligdom worden in de passage beide aangeduid als het „verlangen van uw ogen”. Bijbelhistorici stellen vast dat het beleg achttien maanden duurde, terwijl de belegeringen van Cestius en Titus vier jaar duurden, vanaf het jaar 66 tot het jaar 70. Een nauwkeurige telling van de tijd vanaf het eerste beleg door Cestius tot aan de verwoesting bedraagt drieënhalf jaar, maar bij toepassing van „inclusieve telling”, de wijze van berekening die in de

Bijbel het vaakst wordt gehanteerd, is het vier jaar. Wanneer men weet dat beide berekeningen geldig zijn, kan men zowel drieënhalf jaar van Cestius tot Titus zien als ook vier jaar.

Wij hebben twee getuigen van de zondagswet in de twee verwoestingen van Jeruzalem, en de bijzonderheden van beide geschiedenissen moeten worden toegepast op de spoedig komende zondagswet—waar Laodicea uit de mond van de Heere wordt uitgespuwd. Het begin van de belegering door Nebukadnezar wordt gemarkeerd door de dood van de vrouw van Ezechiël. Bij haar dood werd Ezechiël bevolen niet openlijk te rouwen, want hij was het teken van de Joden die in gevangenschap werden weggevoerd.

Het begin van de periode van vier jaar van 66 tot 70 wordt gemarkeerd door het teken van de gruwel der verwoesting, dat voor de christenen in Jeruzalem het teken was om te vluchten.

Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door de profeet Daniël, zult zien staan in de heilige plaats, (wie het leest, die geve er acht op:) laten dan zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen. Mattheüs 24:15,16.

Twee belegeringen die duidelijk met elkaar overeenstemmen, en beide belegeringen bevatten aan het begin van de belegering een „teken”. Toen Ezechiël uiteenzette wat werd bedoeld met de dood van zijn vrouw en met het uitblijven van rouw van zijn kant, legde hij het uit en tekende vervolgens op:

Zo is Ezechiël u tot een teken: overeenkomstig alles wat hij gedaan heeft, zult gij doen; en wanneer dit geschiedt, zult gij weten dat Ik de Here HEERE ben. Ezechiël 24:24.

Het teken van de dood van Ezechiëls vrouw was een aanduiding van de spoedig komende verwoesting van Jeruzalem en de tempel en van de daaropvolgende gevangenschap in Babel. Het teken van de gruwel der verwoesting, waarvan Daniël sprak, was een waarschuwing om aan de verwoesting te ontkomen, maar beide belegeringen hebben aan het begin een teken.

Er zal een profetische belegering zijn vóór de spoedig komende zondagswet, en de dood van Ezechiëls vrouw is het symbool dat de Laodiceaanse Kerk van de Zevende-dags Adventisten volledig is voorbijgegaan; terwijl Ezechiël een symbool is van de honderdvierenveertigduizend, en het symbool is van het banier dat aan het begin van de belegering wordt opgericht. Ezechiël is het banier van de honderdvierenveertigduizend aan het begin van de belegering van Babylon, en het teken van de gruwel der verwoesting aan het begin is het „teken” van Rome. Het ene teken spreekt van een inwendige waarschuwing en het andere van een uitwendige waarschuwing. Er was zeker een waarschuwing voor de christenen in het jaar 66, maar het waarschuwingsteken was Rome. Het teken bij de verwoesting van Babylon was Ezechiëls vrouw. Rome is de klasse die het merkteken van het beest ontvangt, en Ezechiël het teken van hen die het zegel van God ontvangen.

Twee Eindperioden

De eerste belegering duurde achttien maanden en de tweede belegering duurde vier jaar. Beide belegeringen vinden hun „meer directe” vervulling in de laatste dagen, en beide belegeringen houden rechtstreeks verband met de profetie van driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen,

te vinden in Openbaring negen vers vijftien.

Het begin van de vijf maanden van Openbaring 9, vers 10, omvatte een geschiedenis die een periode van achtendertig jaar markeert, welke uitloopt op een belegering van vier jaar, die verbonden is met het getal achtendertig en de opkomst van de islam aanduidde. Die belegering van vier jaar vindt haar tegenhanger in de geschiedenis die begon toen de honderdvijftig jaar van de (vijf maanden) eindigden en de driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen begonnen. Zij begon op 27 juli 1449 en vier jaar later bracht de islam een belegering van vijftien dagen tegen Constantinopel, dat eindigde op 29 mei 1453.

Toen de tijdsprofetie die op 27 juli 1449 was begonnen op 11 augustus 1844 ten einde liep, kwamen de vier jaren van de beweging van de eerste en de tweede engel van 1840 tot 1844 overeen met het vierjarige beleg van 1333 tot 1337, en ook met de vierjarige periode van 1449 tot 1453. Die drie getuigen, die alle rechtstreeks deel uitmaken van dezelfde profetische lijn, vertegenwoordigen een symbolische periode van vier jaar waarin de beweging van de eerste en de tweede engel van 1840 tot 1844 wordt herhaald in de geschiedenis van de beweging van de derde engel. Die drie getuigen zijn een voorafbeelding van een vierjarig beleg in de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend. Die periode van vier jaar wordt ook geïllustreerd door de belegeringen van Jeruzalem in 66 en 70.

Het begin van de vierjarige belegering door Cestius in 66, en vervolgens het einde ervan door Titus in 70, vormt een alfasymbool en een omegasymbool voor een periode van vier jaar. Diezelfde periode wordt ook voorgesteld als drieënhalf jaar, wat op zijn beurt overeenkomt met de drieënhalf profetische jaren waarin het pauselijke Rome het heiligdom vertrapte.

Maar laat de voorhof die buiten de tempel is, buiten beschouwing en meet die niet, want hij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad tweeënveertig maanden vertrappen. En Ik zal macht geven aan Mijn twee getuigen, en zij zullen, met zakken bekleed, duizend tweehonderdzesentwintig dagen profeteren. Openbaring 11: 2, 3.

En zij zullen vallen door de scherpste van het zwaard, en als gevangenen weggevoerd worden onder alle volken; en Jeruzalem zal door de heidenen vertreden worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn. Lukas 21:24.

Het is van wezenlijk belang op te merken dat ik zowel „inclusieve” als „exclusieve” tijdrekening toepas op de periode die wordt voorgesteld door het alfasymbool van Cestius tot het omegasymbool van Titus. Dit maakt duidelijk dat twee toepassingen van tijd door één geschiedenis worden voorgesteld. Wij hebben dit bijbelse beginsel reeds behandeld toen wij (vele artikelen geleden) de tijd tussen Jezus' bezoek aan Caesarea-Philippi (Panium) en Zijn tocht naar de Berg der Verheerlijking in beschouwing namen. Twee bijbelse auteurs vermelden zes dagen en één acht dagen.

En na zes dagen nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes, zijn broeder, met Zich mee en bracht hen afzonderlijk op een hoge berg. Mattheüs 17:1.

En na zes dagen nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes met Zich mee en leidde hen alleen, afgezonderd van de anderen, op een hoge berg; en Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd. Markus 9:2.

En het geschiedde omtrent acht dagen na deze woorden, dat Hij Petrus en Johannes en Jakobus met Zich nam en de berg opging om te bidden. Lukas 9:28.

De verwoesting van Jeruzalem heeft een „meer rechtstreekse” toepassing op de laatste dagen, en die verwoesting wordt door twee getuigen voorgesteld: Babylon en Rome. De twee getuigen stemmen met elkaar overeen, maar verschaffen verschillende en wezenlijke profetische kenmerken om de waarheid te versterken. De belegering door Rome (66 tot 70) duurde vier jaar, wat ook drieënhalf jaar voorstelt. De drieënhalf jaar houdt verband met de vertreding van het heiligdom en het heerleger, volbracht door zowel het heidendom als het pausdom. De vertreding door het pausdom duurde drieënhalf symbolische jaren, zoals voorafgeschaduwd door een letterlijke drieënhalf jaar in de belegering door Rome.

Die belegering van vier jaar houdt ook verband met de perioden van vier jaar die samenhangen met de profetische lijn die de verheffing van de islam aanduidt en vervolgens de verheffing van de beweging van zowel de eerste als de tweede en daarna de derde engel. Cestius tot Titus snijdt zowel het wiel van het pauselijke Rome als het wiel van de islam. Het wiel van Rome en de drie en een half jaar van Cestius en Titus snijden de drie en een half symbolische jaren van het pauselijke Rome en identificeren aldus de twee entiteiten van het heidense en het pauselijke Rome. Het wiel van de islam is door dezelfde geschiedenis verbonden, begrepen als vier jaar, maar evenals bij het wiel van Rome in die geschiedenis wordt de islam geassocieerd met een tweede macht die onderworpen is aan het wiel van de islam—namelijk het adventisme. De periode van drie en een half jaar vertegenwoordigt Rome in beide fasen, en de periode van vier jaar vertegenwoordigt de islam en het adventisme. Heidens en pauselijk Rome kunnen profetisch niet van elkaar worden gescheiden, evenmin als de islam en het adventisme.

Dit vereist in profetische zin dat, wanneer wij het beleg van Babylon beschouwen, in de illustratie van het achttien maanden durende beleg twee opvattingen van tijd moeten worden gezien. Twee weergaven van tijd in het beleg dat door Rome werd gebracht, vereisen profetisch twee weergaven van tijd in het beleg dat door Nebukadnezar werd gebracht. Ook het achttien maanden durende beleg van Nebukadnezar kan worden verstaan als een symbool van anderhalf jaar. Achttien maanden is anderhalf jaar, en anderhalf kan worden uitgedrukt als 1,5 jaar. Het beleg van Nebukadnezar was zowel achttien maanden als één komma vijf (1,5) jaar.

De achttien maanden hebben betrekking op de macht die Jeruzalem zou vertreden, en de 1,5 jaar hebben betrekking op de islam. Het profetische rekenwiel dat achttien maanden aanwijst, duidt Babylon aan, en het andere profetische rekenwiel duidt de islam aan. Wij hebben nog geen uiteenzetting gegeven van hoe wij komen tot de toepassing van de 1,5 jaar in verband met de islam, maar er dient te worden opgemerkt dat de twee tijdsberekeningen in de door Rome teweeggebrachte verwoesting verbonden zijn met het profetische wiel van Rome (zowel heidens als pauselijk), en de andere tijdsberekening verbonden is met het profetische wiel van de islam.

Deze kenmerken worden gevonden in zowel de alfa- als de omega-verwoesting van Jeruzalem.

De vierjarige belegering van Jeruzalem door Cestius en Titus vertegenwoordigt het einde van een profetische lijn die begon met een periode van achtendertig jaar, welke uitmondde in een vierjarige belegering die de verheffing van de islam symboliseerde; en de laatste periode van vier jaar in diezelfde lijn vertegenwoordigt de verheffing van het vaandel van de honderd vierenveertigduizend.

Wij zullen deze zaken in het volgende artikel voortzetten.